

РЕШЕНИЕ

№ 6452

гр. София, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.09.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6061** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от И. Н. С. от [населено място] срещу решение от 20.04.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 7202/2021 г. от Софийски районен съд, 132-ри състав. С него е потвърдено наказателно постановление (НП) № 42-0000757/08.03.2021 г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация” (РДАА) – С., с което на основание чл.93, ал.1, т.1 от Закона за автомобилните превози (ЗАвТП) на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2000 лв. за нарушение по чл.45, т.1 от Наредба № 34/06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници (Наредба № 34) и на основание чл.183, ал.1, т.1 от З. за движение по пътищата (ЗДвП) му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 10 лв. за нарушение по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП. С касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Иска се отмяната му и произнасяне по същество, при което оспореното НП да бъде отменено.

Ответникът - директорът на РДАА – С. не изразява становище по жалбата.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на

жалбата.

Настоящият 14-ти касационен състав на Административен съд – София град намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

С обжалваното решение Софийски районен съд е потвърдил обжалваното пред него наказателно постановление. За да постанови този резултат, е приел от фактическа страна следното:

Жалбоподателят И. Н. С. работел като таксиметров шофьор и управлявал лек автомобил „К.“ с рег. [рег.номер на МПС], за който имал разрешение за таксиметров превоз на пътници № 00047, издадено от [община], валидно от 01.01.2021 г. до 30.06.2021 г.

На 20.02.2021г. жалбоподателят, пристигнал с таксиметровия автомобил в [населено място] на Аерогара – С., Терминал 1, за да вземе по предварителна уговорка пристигащи пътници, които да закара (като таксиметров превоз) до [населено място]. Попълнил пътен лист № 000043 с маршрут С. - П.. Около 14.40 ч. пътниците се качили в автомобила, жалбоподателят включил таксиметровия апарат, автомобилът бил с включена зелена светлина и с поставен знак „такси“. На изхода от Аерогара – С., Терминал 1, бил спрян за проверка от инспектор в РДАА – С.. Проверяващият приел, че щом превозва пътници от [населено място] за [населено място], но за автомобила има разрешение за таксиметров превоз на пътници, издадено от [община], то жалбоподателят извършвал таксиметров превоз на територия на община, за която нямал разрешение в нарушение на чл.45, т.1 от Наредба № 34/06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници.

Тъй като жалбоподателят не представил контролния талон към СУМПС, проверяващият счел, че е налице нарушение и на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП. На място съставил срещу жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 285905. Въз основа на АУАН било издадено обжалваното НП.

При така установеното, от правна страна съдът приел, че при съставянето на АУАН и издаването на атакуваното НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, спазена била формата за съставяне на АУАН и НП. И АУАН и НП били издадени от компетентен административен орган. При съставянето им не били допуснати съществени процесуални нарушения. Нарушенията били описани ясно и точно с всички съставомерни признаци.

Относно нарушението по чл.93, ал.1, т.1 от ЗАвтП във вр. с чл.45, т.1 от Наредба № 34 след като е съобразил разпоредбите на чл.24, ал.1 от ЗАвтП и чл.45, т.1 от Наредба № 34, съдът е приел, че таксиметров превоз може да се извършва само на територията на общината, за която е издадено разрешение. Макар да не било вписано изрично в ЗАвтП и в Наредба № 34, можел да се направи извод, че е разрешен и превоз от територията на общината, за която е издадено разрешение до територията на друга община, за която няма издадено разрешение. Основание за такъв извод давала разпоредбата на чл.41, ал.2 от наредбата, според която след преминаване на съответния пътен знак, обозначаващ край на населено място по смисъла на т.49 от §6 на ДР на ЗДвП, в което е нает таксиметровият автомобил, водачът е длъжен да превключи ръчно таксиметровия апарат с фискална памет на цената по чл.21, ал.1, т.12, б.,г", като продължи да извършва превоза на същата цена до края на заявения от

пътника маршрут. За да се счита за разрешен такъв таксиметров превоз, било необходимо договорът между клиента и таксиметровия водач да е сключен на територията на общината, за която е издадено разрешение. В конкретния случай, доколкото за процесния автомобил имало издадено разрешение от [община], таксиметров превоз можел да се извършва само на територията на [община] или от [община] до друга община. Извършването на превоз от друга община (в случая Столична) до [община] не бил разрешен - липсвала законова разпоредба, която да разрешава таксиметров превоз от територията на община, за която няма издадено разрешение, до община, за която има издадено такова. Предварителната уговорка, на която жалбоподателят се позовавал, не била сред изброените в чл.36, ал.1 от Наредба № 34 начини за наемане на таксиметров автомобил. Също така, в пътния лист била посочена като начална точка на маршрута [населено място], а като крайна – [населено място], с което съдът е отхвърлил твърдението, че автомобилът е бил нает в [населено място]. Не било налице и изключението по чл.45, т.1 от наредбата – община в която не са регистрирани търговци за извършване на таксиметрови услуги, или в курортни комплекси, разположен на територията на две и повече общини, след като е получил разрешение за извършване на таксиметрова дейност от една от общините, на чиято територия е разположен комплексът. Според съда, от обективна страна била нарушена забраната на чл.45, т.1 от Наредба № 34. От субективна страна нарушението било извършено умишлено - деецът съзнавал, че няма разрешение за таксиметров превоз на и от територията на Столична община, но е извършил такъв.

Относно нарушението по чл.183, ал.1, т.1 във вр. с чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП съдът е приел, че с поведението си жалбоподателят е извършил нарушението, доколкото не носел контролния талон към СУМПС при управлението на автомобила. От субективна страна нарушението било извършено при форма на вината непредпазливост - деецът не е предвиждал настъпването на този резултат, но е бил длъжен и е могъл да стори това.

По отношение и на двете деяния съдът е приел, че не е налице маловажност, тъй като никое от тях не разкривало отклонение от типичните случаи на този вид нарушения, което да дава основание да се счита, че обществената му опасност е от значително по-ниска степен. Това, че деянието по чл.93, ал.1, т.1 от ЗАвтП във вр. с чл.45, т.1 от Наредба № 34 е първо за жалбоподателя само по себе си не било достатъчно основание да се приеме наличие на занижена обществена опасност. Не е отчел като довод и липсата на вреди за трети лица, тъй като вредите не били съставомерен признак на нарушението.

Обжалваното решение е неправилно в частта му, с която е прието, че не е налице маловажност на нарушението по чл.93, ал.1, т.1 от ЗАвтП във вр. с чл.45, т.1 от Наредба № 34.

Налице са основанията на чл.28 от ЗАНН.

Съгласно § 1, ал.1, т.4 от ДР на ЗАНН „маловажен случай" е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид. Очевидно е, че законодателят не е изключил определен вид засегнати обществени отношения, както и формалните нарушения от обхвата на чл.28

от ЗАНН

При определяне на преценката за маловажност следва да се имат предвид редица обстоятелства, които в своята съвкупност трябва да дадат отговор на въпроса дали нарушението показва по-ниска степен на обществена опасност от обикновените случаи.

С чл.45, т.1 от Наредба № 34 се въвежда забрана за водача на таксиметров автомобил да извършва таксиметров превоз на територията на община, за която няма издадено разрешение, като от това правило са дадени изключения, които в случая не са налице. В същото време няма изрична забрана за превоз от територията на общината, за която е издадено разрешение до територията на друга община, за която няма издадено разрешение. При това правилно съдът е приел, че след като превозът е започнал от територията на Столична община, закъдето таксиметровият шофьор няма разрешение за превоз на пътници същият е извършил нарушение. В същото време обаче липсата на правна уредба относно случаите, в които пътниците сключват договор с определен водач за осъществяване на таксиметровия им превоз от територията на една община до територията на друга и за връщането им по обратния маршрут не следва да изключва наличието на такава хипотеза. В случая, след като водачът на таксиметровия автомобил е бил обвързан със задължение да извърши обратен превоз на клиенти, които са поискали конкретно този водач да ги транспортира обратно до П. и то в различен ден от деня, в който са транспортирани от него до С. остава неясно как този водач трябва да процедира. Ако за него важи забраната за вземане на клиентите от територията на общината, за която няма разрешително, но с които има предварителна уговорка за това, би следвало последните да потърсят превоз до пътния знак, указващ края на общината, а оттам да се прехвърлят в автомобила, с който същите са сключили договор за превоза им до общината, за която таксиметровият шофьор има разрешително. Т. решение би било нелогично. Именно тези обстоятелства в конкретния случай настоящата съдебна инстанция възприема като смекчаващи отговорността и които обосновават наличието на по-ниска степен на обществена опасност на нарушението в сравнение с обикновените случаи на нарушение от вида на разглежданото. Следва да се вземат предвид и обстоятелствата, че в случая от деянието не е настъпил вредоносен резултат, както и че извършеното нарушение е първо за касатора. Тези обстоятелства също са сред основанията, които в своята съвкупност обосновават определянето на нарушението като маловажно.

Отделно на това самото нарушение не е продължило през дълъг период от време, доколкото същото е извършено за времето, за което се изминава разстоянието от Аерогара С. до края на [населено място].

С оглед изложеното настоящата инстанция намира, че по отношение на нарушението по чл.93, ал.1, т.1 от ЗАВП във вр. с чл.45, т.1 от Наредба № 34 следва да намери приложение разпоредбата на чл.222 ал.1 във вр. с чл.221, ал.2 от АПК във връзка чл.63, ал.4, във вр. чл.63, ал.2, т.2 от ЗАНН, като решението на Софийски районен съд в тази му част бъде отменено и вместо него се постанови друго, с което оспореното наказателно постановление в частта му, с която на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лв. за нарушение по чл.45, т.1 от Наредба № 34 да бъде отменено, като нарушителят се предупреди, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на настоящото решение, за това друго

нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

По отношение на нарушението по чл.183, ал.1, т.1 във вр. с чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП настоящата съдебна инстанция намира, че същото е осъществено. Съгласно чл.157, ал.1 от ЗДвП, при издаване на свидетелство за управление притежателят му получава контролен талон за потвърждаване валидността на притежаваното свидетелство и определен брой контролни точки за отчет на извършваните нарушения. Разпоредбата на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП (в прил. ред. ДВ, бр.105/2018 г., в сила от 01.01.2019 г.) задължава водача на МПС да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) от съответната категория и контролния талон към него. За неизпълнение на това задължение санкционната норма на чл.183, ал.1, т.1 от ЗДвП (в прил. ред. ДВ, бр.60/2020 г.) предвижда наказание глоба от 10 лева. Правилно СРС е приел, че като не носел контролния талон към СУМПС при управлението на автомобила жалбоподателят е извършил визираното в цитираната норма нарушение. С оглед на това в тази част обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.222 ал.1 и чл.221, ал.2 от АПК, Административен съд - София град, 14-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 20.04.2023 г. по н.а.х.д. № 7202/2021 г. на Софийски районен съд, 132-и състав, в частта му, с която е потвърдено наказателно постановление № 42-0000757/08.03.2021 г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация” в частта му, с която на основание чл.93, ал.1, т.1 от ЗАвтП на И. Н. С. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2000 лв. за нарушение по чл.45, т.1 от Наредба № 34/06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 42-0000757/08.03.2021 г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация” – С. в частта му, с която на основание чл.93, ал.1, т.1 от ЗАвтП на И. Н. С. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2000 лв. за нарушение по чл.45, т.1 от Наредба № 34/06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници, поради „маловажност“ на нарушението, като на основание чл.63, ал.4 във вр. с ал.2, т.2 от ЗАНН:

ПРЕДУПРЕЖДАВА нарушителя И. Н. С. с ЕГН [ЕГН], че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизане в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 20.04.2023 г. по н.а.х.д. № 7202/2021 г. на Софийски районен съд, 132-и състав, в останалата му част.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.